

DIRİLİŞ POSTASI

Adem Özkanyık P. onya'c forma g. ece!

31 Tem 2017 - 19:17 - [Gündem](#) G: 22 Oca 2021 - 17:04

Mehmet Görmez hakkında yazılası 12 yazı

ABONE OL

Google News

Senai Demirci / Diriliş Postası 2004 yılı Ramazan'ıydı. TRT'de iftar programı sunuyordum. Ramazan'ın ortasına doğru, program müdürümüz Adem Özkanyık, pro...

Senai Demirci / Diriliş Postası

2004 yılı Ramazan'ıydı. TRT'de iftar programı sunuyordum. Ramazan'ın ortasına doğru, program müdürümüz Adem Özkanyık, programa Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı'nın misafir olacağını hatırlattı. Biraz ürküntüyle mi söyledi ne? İçim titredi. Çocukluğumun kimi acı hatıraları eşliğinde, bilinçaltıma iyice kazınmış Diyanet bürokrat tipini bekliyordum. Program saati yaklaştıkça, set olarak kullandığımız Fenerbahçe Vapuru'nun güvertesinde, gözlerim şöyle kerli ferli, yüzü "Ben buradayım!" diyen, kalıplı birini aradı. 'Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı' gibi gözükken biri yoktu. Sonunda Adem Özkanyık, bir köşede mahcup bir eda ile bekleyen birine doğru yanaştırdı beni. "Başkan Yardımcımız Mehmet Görmez hocam!" dedi. "Hadi oradan..." dedim içimden. Biraz da espri yollu, biraz da yüzündeki sıcacık tebessümün hoşgörüsüne sığınarak, "Hayır, inanmıyorum," diye bağırdım adeta, "Siz Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı olamazsınız!" Hoyratlığıma karşı nezaketiyle "Niye ki?" diye sordu sakince. Tebessümü daha da derinleşmişti. Cevap verdim: "Çünkü siz tebessüm ediyorsunuz!" Güldük. Kucaklaştık. Kameraları unuttuğumuz, mikrofonları ciddiye almadığımız koyu bir sohbetin akışına kapıldık.

On üç yıldan fazla bir süre geçmiş üzerinden. Vapur güvertesindeki o samimi kucaklaşma manevi olarak hep devam etti. Zor zamanlardı. TRT’de yıllardır din programı yapılmamıştı. Yapıldıysa da, soğuk yüzlü bir formatı vardı. O yıl TRT’ye iftar programına çağırdıklarımızın önemli bir kısmı bizi nezaketle reddediyordu. Hocam o gün bugündür elini hiç çekmedi üzerimizden. Programlarımızın gönüllü yapımcısı oldu. Yanlışlarımızı düzeltti. Konuk önerdi. Yeri geldi, “endişeli laikler” nezdinde bize kefil oldu. Program yüzünden derin rejim krizleri çıktığında özellikle de sahur sunucumuz Mim Kemal Öke’yi linç etmeye kalktıklarında, arabuluculuk yaptı. TRT’den beklenmeyecek sıcaklıktaki programlarımızı çekemeyen hasetçiler, “TRT iftar ve sahur STV’ye yaptırıyor” dedikodusuyla emeğimizi yok saymaya kalktı. “TRT laikliğe aykırı iftar programı yapıyor!” yollu ucubeliklerle o günkü ‘Çankayalı Sezer’in -dilim ‘Cumhurbaşkanı’ demeye varmıyor- hışmına uğradık. Dönemin TRT Genel Müdürü Şenol Demiröz arkamızda dururken, M. Görmez Hoca, nargileli sohbetlerimizde bile yanımızda oturarak, sırtımızı sıvazladı.

Ramazan’da bir iftar programı sonrası, Fenerbahçe Vapuru’nun kaptan köşkünde çaylarımızı yudumlarırken, mühim bir “devlet sırrı”nı açıkladı ekibimize. Başbakan R. Tayyip Erdoğan’ın büyük krizler sırasında, bir yolunu bulup en az bir gariban duası aldığını anlattı. Kızılcahamam-Kazan yolunda karşılaştığı köylü teyzenin mütevazı sofrasına oturup sonunda, “Allah seni küffara mahcup etmesin evladım!” duasını aldıktan sonra, Meclis’e döndüğünü detaylıca nakletti. O günden sonra, ben de bu ‘sünnet’i gittiğim her şehirde uygulamaya çalıştım. Hani şu namazı enfes anlatan tekerlekli sandalyeli Fatma Tatlı var ya, onu Sivas’ın Hayırbey köyünde, bu sayede buldum. İlk defa itiraf ediyorum. Fatma’nın içten niyazıyla namaza başlayanlar, M. Görmez Hoca’dan ve Cumhurbaşkanımızın iyiliğini gördüler.

2005’te haccın derin anlamını anlatma niyetiyle başladığımız TRT hac programı yayını sırasında, Mekke’de bizzat statükocu diyanet ekibinden köstek gördük. Çok geçmedi; intikamımızı adam akıllı bir hac programıyla aldık. Engelli Fatma Tatlı ile çektiğimiz Hac Yolunda programının planlamasında ciddi bir engelle karşılaştık. “Engelli de hacca gider miymiş?” diye engel çıkarmaya çalışan kolaycı bürokrasiyi kararlı mührüyle susturdu. O kritik karar aşamasında, en çok da bize inandığına sevinmiştim. Dileyenler TRT arşivine girebilir, Hac Yolunda programını Görmez Hocamızın ve Cumhurbaşkanımızın iyiliği olarak hiç eskimeyen bir heyecanla seyredebilir.

Bir gün Almanya’nın büyük bir kentinde minareli olmasıyla iftihar edilen bir camimizde talihsiz ve gereksiz bir hutbe metni dinlemek zorunda kalmıştım. Neredeyse camiye terk edecektim, gurbet hatırına sabrettim. Önce caminin hocasına sitem ettim. Sonra Görmez Hoca’yı aradım, dertleştik. “Senden önce ölürsem mezar taşıma ‘hutbeden öldü’ diye yazdırırsın” dedi. Başkan yardımcısıyken de, Diyanet İşleri Başkanlığı sırasında da, hutbeler konusundaki kaygılarımızı paylaştık. Minberin Peygamber makamı olduğunu, orada rastgele konuşulamayacağını teyit etti. Yıllar içinde, Cuma hutbelerinin dili sadeleşti, hakikatin saflığına yakışır bir letafet kazandı. Millet inancının öncelendiği başlıklar seçildi. Cami hocamız hutbe metnini zoraki okumaktan kurtuldu, cemaat ise dostlar alışverişte görsün yollu dinlemekten azat oldu. (Hutbe metinleri konusundaki gelişimin yine de

tamamlanmadığını buraya yazayım.)

Arafat hutbesi ve Arafat duası Mehmet Görmez hoca sayesinde ülke gündemi oldu. Ona gelinceye kadar, hacı adaylarımızı gönderip dönüşünü beklediğimiz, seyriyle ilgilenmediğimiz, bir 'yurtdışı' ibadeti sanılırdı Hac. Görmez Hoca, her yıl, kendi misafiri ve yoldaşları olan hacıların yanında Hacca gitti. Sayesinde, Arife günlerini heyecanla bekler olduk; dünya gündemine, memleketin önceliklerine dair ne söylenmesi gerekiyorsa nezaketle söyledi. Canımızı yakan, telaffuz etmekten utandığımız, ayıbıyla mahcup olduğumuz derterimizi duanın geri çevrilmediği Arafat'ta, duaları geri çevrilmeyen milyonlarca hacının 'âmin'lerinin dizi dibine bıraktı. Hac ibadetini, hacca gitmeyenlerin/gidemeyenlerin de gönülden katıldığı canlı ibadet olma mevkiine iade etmeyi başardı. (Hac mevsimi yaklaşıyor; hocamı duyamayacak olmanın hüznü şimdiden bastırdı.)

Haiti'de ve daha sonra Küba'da köklerinin Müslüman olduğunu hatırlayan, Afrikalı siyahi kölelerin torunlarını keşfetmenin bir hikâyesi var ki, harika bir belgesel konusudur. [Maalesef çok istediğimiz halde çekemedik o belgeseli; bu da hocama sitemim olsun!] Kendisine gelen acılı bir mektubun satırlarını, yerinde müdahale ve yardımlarla bir destana çevirmişti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar anlattığı siyahî hikâyeler, güncel menkıbelerin mayası olacak nitelikteydi. Olağanüstü güzellikte, emsalsiz incelikte bireysel ihtida öyküleri hâlâ duyulmayı bekliyor. Bu hikâyelerin devamı olarak Diyanet ilk defa, görünüşte "gayrimüslim" bir devlete, Haiti'ye, camilerde deprem yardımı topladı. Bu istisnanın perde arkasında, hocanın bize o gece anlattığı mahrem hikâyeler vardı. Belki gözünüzden kaçmış olabilir; Haitili ve Kübalı Müslümanlar'ın kendilerini aslen Müslüman diye keşfinden sonra, gönüllülerden oluşan heyetler DİB tarafından Türkiye'ye davet edildi, düzenli eğitimler verildi.

Diyanet İşleri'nin, şimdilerde FETÖ dediğimiz, örgütün sinsî dinî çarpıtmalarını ciddi bir yayına dökmesi henüz çok yeni. Gerçi bu bile başlı başına ciddi bir farklılıktır; sonra oluşabilecek yeni FETÖ sapmalarının adını koymaktadır. Bu konuda DİB'i geç kalmakla suçlayanlar haklı olabilir ama henüz "işin ortaya dökülmediği" zor günlerde, mahrem krizler sırasında, Görmez Hoca, devlet erkânına derin feraset kazandıran kılavuzluk yaptı. Örgütün fitnesinin artık alenileştiği günlerde, Hoca'nın, Kur'ân'ın emri gereği, sadece Allah rızası için orta yolu bulma teşebbüsü vardır ki, bu sayede, Fetullah Gülen'in başlattığı operasyonu durdurmayacağı itirafını ve küstahlığını net olarak bizzat kendi adamlarından duyduk. Bunların detayını anlatma iznim olmadığı için susuyorum.

Abdulkadir Selvi önceki gün 15 Temmuz gecesindeki Mehmet Görmez'i özetleyerek yazdı ama detayları var. Abdulkadir Selvi'ye ek olarak o uzun gecenin hikâyesinde Görmez Hoca'nın merhum babasının payını hatırlatmak isterim. "Kıbrıs Barış Harekâtı yapılmıştı. Yine aylardan temmuzdu. On üç yaşlarında bir Kur'ân öğrencisiydim; yaz tatilinde köye döndüm. Herkes radyo başında Kıbrıs çıkartmasının haberlerini dinliyordu. Babam kolumdan tuttu, minareye çıkıp salâ okumamı istedi. Mikrofonu aldım, şerefeden altı ya da yedi salavatlı bir salâ okudum. Bitirdikten sonra babam da çıktı şerefeye, mikrofonu aldı. Köylülere hitap etti. Herkesi ama herkesi, kadınlar da çocuklar da dâhil olmak üzere camiye çağırırdı. Sabaha kadar birlikte dua edeceğiz dedi." Görmez Hoca, bu hikâyeyi sürdürmek için, MİT binasında, görevlilerin gösterdiği sığınağa saklanmak yerine, ateş altında

kalacağını bile bile vazifesinin başına geçti. Kimsenin yerini bilmediği bir camiye karargâh seçerek salâ operasyonunu başlattı. Cumhurbaşkanımıza ilk ulaşan oldu. “Ezan susturan darbelerden, darbe durduran salâlar” devri böylece başladı.

Canlı Kur’ân mektebi olarak müdavimi olduğumuz, bu toprakların has ürünü bir tefekkür nüvesi Risale-i Nur’un Gülen örgütü tarafından tabi tutulduğu karartmayı net ve kesin bir dille kaldırdı. Bu karartmayı sinsice devam ettirmek isteyen, FETÖ bahanesiyle Risale-i Nur’u da mahkûm etmek isteyen akademi kafasına ve bir kısım toptancı siyasal İslamcıya hem lafzen hem fiilen haddini bildirdi. Risale-i Nur’ların yayınına başladı. Özel sohbetlerimizde, Risale-i Nur’un, insanı düştüğü yerden kaldıran, imanı yeni baştan inşa eden evrensel dilini, kendini Risale-i Nur talebesi sayanlardan daha sarıh ve sahih olarak yorumladığına şahit oldum.

Ülkemizin yaşadığı kritik siyasal dönemeçlerde, sözüm ona tarafsızlık bahanesiyle duyarsızlığı tercih eden Diyanet İşleri Başkanı imajını yıktı. Atarlı siyasilerin “siyaset yapıyor!” ithamını göze aldı, doğru yerde, doğru zamanda ‘topa girdi’. Sadece yurt içinde değil, “gönül coğrafyamız” diye bildiğimiz Osmanlı medeniyeti izlerinin sürdüğü her bölgedeki etnik, mezhepsel krizlere müdahil oldu. Şiilik adına yapılan taassubu da, kendilerinden menkul “ehlisünnet âlimi” unvanıyla kendileri gibi düşünmeyen herkesi Şii diye suçlayan hurafecileri de aştı, elini taşın altına koydu. Küresel kötülük şebekelerinin kullanımına hazır cephelerdeki ihtilafları bir ölçüde yumuşatmaya çalıştı. Yine de her işimi/zi kolaylaştırmasıyla bildiğim Görmez Hoca bu arada birinin işini hayli zorlaştırdı. Yerine geçecek muhterem hocamızın işi zor mu zor! Allah kolaylık versin!

Yok yok; Görmez Hocanın arkasından yazılan bir yazı değil bu. Şükür hayatta ve aramızda. Hakkında söyleneceklerin hepsi bu değil. Yeni vazifesinde daha nice yazılar yazdıracak bize. İlk gençlik yıllarında, seve seve darbecilerin emrine girerek, her vaazını, o gün milleti canından bezdiren yönetimiyle âdete zulmün sembolü olmuş bilmem ne kurumuna başışa bağlayan ilçe müftümüzün-Allah taksiratını affetsin- yüzünde tanıdığım resmi ve soğuk ‘Diyanet’ten 40 yıl sonra, ilk defa ‘bizim’ saydım Diyanet’i. Sevdim.

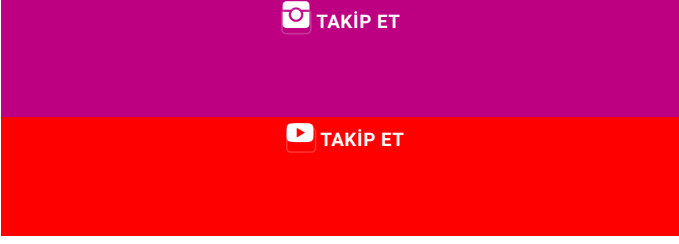
Ben hâlâ, Görmez Hoca’yı ilk gördüğüm andaki sözümdeyim: “İnanmıyorum; siz Diyanet İşleri Başkanı olamazsınız!”

#

31 Tem 2017 - 19:17 - [Gündem](#)

Yorum yaz

Sitemizdeki dış bağlantılar referans amaçlıdır, dış bağlantıların içeriklerinden kuruluşumuz sorumlu değildir

[Kuruluş Hakkında](#)

[Künye Bilgileri](#)

[Yayın İlkeleri](#)

[Haber İhbar](#)

[Reklam Ver](#)

[İletişim](#)

© 2022 Diriliş Postası Tüm Hakları Saklıdır

[Veri Politikası](#) [Kullanım Şartları](#)

+90 (212) 550 90 05

daktilo

